అసలు విష(య)ం

"అసలేం జరిగిందో చెప్పు" అన్నాడు డాక్టరు రఘునాథ్.

"చెప్పానుగా, ఏమీ లేదని. ఎన్నిసార్లడగుతావ్?" అన్నాడు జగపతి విసుగ్గా.

"చూడు, ఇది జస్ట్ కళ్లు తిరగడమని నువ్వు సింపుల్‌గా కొట్టిపారేస్తే కుదరదు. దీని సంగతి పూర్తిగా తేల్చనిదే నేను నిన్ను ఇంటికి వెళ్లనివ్వను. మీ ఫ్యామిలీ డాక్టర్నే కాదు, చిన్నప్పటినుంచీ ఫ్రెండుని కూడా. అన్ని విషయాలు తెలుసుకోవాల్సిన బాధ్యత నాకుంది." అన్నాడు రఘునాథ్ పట్టుదలగా.

"నేను కాదు, నువ్వు రచయితవి కావల్సింది. లేనిపోనివి ఊహించుకుని నన్ను చంపుతున్నావు. నిన్న ఈవెనింగ్ వాక్‌కు వెళ్లాను. కాస్త దూరం వెళ్లాక కళ్లు తిరిగినట్టనిపించింది. వాంతి అయ్యింది. ఓ మూల కూచుని వాంతి చేసుకుంటూ ఉంటే మా ఇంటిపక్కనుండే సుందరం గారు చూసి దగ్గరుండి ఇంటికి చేర్చారు. మా ఆవిడ హడావుడి పడితే నీకు ఫోన్ చేసా. నువ్వు వచ్చావు..."

"ఇదంతా ఇదివరకే చెప్పావు. నేను తెలుసుకోదలచినది, నిన్న రోజంతా నువ్వేం చేసావు, ఏం తిన్నావు అని."

"అవన్నీ ఎందుకురా? నిన్న నువ్వే అన్నావు కదా, కథలు రాసి, రాసి టెన్షన్ ఫీలవుతున్నానని. పైగా మొన్న రిలీజయిన నవల అంత బాగా అమ్ముడుపోవటం లేదన్న బాధ ఒకటుంది. దానివల్ల.."

"అలా అన్నది నిన్న. ఇవాళ నీ టెస్టు రిపోర్టులు వచ్చాయి కాబట్టి ఇంకా డీప్‌గా అడుగుతున్నాను. నోర్మూసుకుని నిన్న జరిగినదంతా తూచా తప్పకుండా చెప్పు."

"సరే బాబూ, చంపక. వివరంగా చెప్తాను. ప్రొఫెషనల్ రైటర్‌ను కదా. వర్ణన ఎక్కువ కావచ్చు. భరించు – "నిన్న పొద్దున్న కాస్త ఆలస్యంగానే లేచాను. భవాని బజారుకెళదామంది. అక్కడే భోజనం చేద్దామనుకుని కార్లో బయలుదేరాం. సూపర్‌మార్కెట్‌కి వెళ్లి షాపింగ్ కొంత చేసుకుని అక్కడ పాకెట్లు పెట్టి బట్టల దుకాణానికి వెళ్లే దారిలో హోటల్లో దూరాం. అక్కడ రొయ్యల పులుసు బాగా నచ్చి ఎక్స్ట్రాగా తెప్పించాను. స్టమక్ ప్రాబ్లెమ్ అన్నావు చూడు. బహుశా ఆ రొయ్యల.."

"నీ స్వంత తెలివితేటలు ఉపయోగించవద్దు. జరిగినది సాధ్యమైనంత విపులంగా చెప్పు, చాలు."

"భవాని బట్టల బేరం చేస్తూ ఉంటే నేను పక్కనున్న బార్లోకి వెళ్లి బీరు లాగించాను. ఒకవేళ.. వద్దులే... నా గెస్‌వర్కు ఎందుకు? తిరిగి వస్తుంటే భవాని కార్లోనే కూచుని సూపర్‌మార్కెట్లో సామాన్లు పట్టుకు రమ్మనమంది. అక్కడున్న సేల్స్‌గర్ల్‌కి బుర్ర తక్కువలా ఉంది. అన్నీ ఒకే పేపరు బాగ్‌లో వేసి పెట్టింది. నేను బాగ్ ఎత్తేసరికి అది పగిలిపోయి సామాన్లు కింద పడిపోయాయి. గులాబీ మొక్కలకు వేసే పెస్టిసైడ్ పాకెట్ కింద పడి చిరిగిపోతే సణక్కుండా ఇంకోటి పట్టుకొచ్చి ఇచ్చింది."

రఘునాథ్ కనుబొమ్మలు ఎగరేసాడు. జగపతి వాగ్ప్రవాహానికి అడ్డుకట్టి "పెస్టిసైడ్ ఎందుకు కొన్నారు?" అన్నాడు.

"భవాని కొంది. అఫ్‌కోర్సు నేనే కొనమన్నాననుకో. మా ఇంట్లో గులాబీ మొక్కలకి చీడ పడితేను.."

"తర్వాత?"

"తర్వాత ఇంటికొచ్చాం. నేను నాలుగురోజుల క్రితం మొదలుపెట్టిన నవల రాస్తూ కూచున్నాను. భవాని వంటింట్లో ఏదో సర్దుతోంది. అంతలోనే నాకు ఆమె గురించి ఆలోచన పోయింది. ఈ మధ్య మా ఇద్దరి మధ్యా కోల్డ్‌వార్ లాటిది నడుస్తోందిలే. నాకెవరితోనో సంబంధం ఉందేమోనని ఆవిడ

అనుమానం. ఆ మధ్య ఓ సినిమా కంపెనీ వాళ్లు ఊటీ తీసుకెళ్లారులే. అక్కడ ఎవత్తినైనా తగులుకున్నానేమోనని ఆవిడకు అనుమానం..”

“నిజంగా ఏదైనా ఉంటే చెప్పు. విని సంతోషిస్తాం. మీ ఆవిడకి నచ్చచెప్పి విడాకులిప్పించేస్తా.” అన్నాడు డాక్టరు నవ్వుతూ.

“చాల్లే, అదేమీ లేదు. పైగా నువ్వు వచ్చి నచ్చచెప్పడం ఒకటి. అసలీపాటికే గ్రహించి ఉంటావు. నువ్వంటేనే మా ఆవిడకు చికాకు. విడాకులిమ్మని రికమెండేషన్‌కి వస్తే చీపురు పట్టుకుంటుంది.” అన్నాడు జగపతి నవ్వు కలుపుతూ.

“తెలుసులేవోయ్. అయినా ఆవిడతో నాకేమిటి? భర్త ఫ్రెండ్సంటే ఏ భార్యకు మాత్రం ఇష్టం ఉంటుంది?”

“ఇంతకీ చెప్పొచ్చేదేమిటంటే, ఆమె ఈ మధ్య ఒంటరిగా ఢిల్లీ వెళ్లివచ్చిన దగ్గర్నుంచీ నాకు ఆవిడ మీద అనుమానం పట్టుకుంది. తన ఉత్తరాలు చూడబోతే పెద్ద గొడవ చేసేస్తోంది. చాలా ముభావంగా ఉంటోంది. ఇదివరకున్న ఆప్యాయత ఏమీ కనబడటం లేదు.”

రఘునాథ్ గంభీరంగా తలవూపాడు. “నథింగ్ కెన్ బీ రూల్డ్అవుట్.”

జగపతి ఖంగారు పడ్డాడు. “నువ్వింక ఆపు. అలాటిదేమీ లేదుట. చెప్పానుగా నేను రాసుకుంటూ ఉంటే అదోలా అనిపించింది. లేచి వంటింటికి వెళ్లాను. ‘వంటింట్లోకి ఎందుకు వచ్చారు, వెళ్లండి. నాకు పని ఉంది.’ అంది భవాని ముభావంగా. నేను జవాబు చెప్పకుండా ఆమెను చుట్టివేసాను. తను కాస్సేపు స్తబ్దంగానే ఉంది కానీ నేను ఆమె మెడ వంపులో తల దాచుకుని ముద్దాడడంతో ఆమెలో చలనం వచ్చింది. నన్ను దగ్గరికి లాక్కుంది.”

“ఇంత వర్ణన అక్కరలేదులే. నీపై అనుమానాల గురించి ఏమన్నదో అది చెప్పు చాలు.”

“అదే చెప్పబోతున్నా. ఒకరికొకరం చేరువ కావడంతో అనుమానాలు వాటంతట అవే పటాపంచలు అయిపోయాయి. ‘మనిద్దరం ఒట్టి ఫూల్స్. లేనిపోని అనుమానాలతో మన జీవితాలను మనమే దుర్భరం చేసుకుంటున్నాం’ అంది. ‘ఆ పాటి ఇంగితం ప్రదర్శించావు అదే చాలు’ అన్నాను నేను. ‘పోనీ లెండి, అక్కడకి మీరే పెద్ద తెలివైనవాళ్లు’ అంది. ఆ తర్వాత విషయాలు సెన్సార్ కట్. మొగుడు పెళ్లాం అన్నాక ఇవన్నీ సహజమే, మైడియర్ బాచిలర్ ఫ్రెండ్.” అన్నాడు జగపతి.

“ఆ తర్వాత ఏమయింది అది చెప్పు.” అన్నాడు డాక్టర్ రఘునాథ్ పట్టు వదలకుండా.

“ఇద్దరం నిద్ర లేచేసరికి సాయంత్రం ఐదయ్యింది. ఆగండి, మీకు సూప్ చేస్తానంటూ లేచి వెళ్లింది. సూప్ బ్రహ్మాండంగా కుదిరింది. అది తాగిన ఓ గంటకు నేను ఈవెనింగ్ వాక్‌కు వెళ్లడం, అక్కడ కళ్లు తిరిగి పడడం జరిగింది.” అంటూ ముగించాడు జగపతి.

డాక్టరు రఘునాథ్ జవాబు చెప్పకుండా దీర్ఘాలోచనలో పడిపోయాడు. కాస్సేపటికి తేరుకుని, “సర్లే, నువ్వు ఆరోగ్యం జాగ్రత్తగా చూసుకో. ఆలోచనలు తగ్గించు. ఇంట్లో అంతా చక్కబడిన తర్వాత ఇక టెన్షన్ ఏముంటుంది? మరీ బుర్ర వేడెక్కించే కథలు రాయక. సరదా కథలు రాయి. పద ఇంటి దగ్గర దింపుతా.” అన్నాడు చనువుగా భుజం తడుతూ.

డాక్టరు రఘునాథ్ వెళ్లిపోయిన తర్వాత భవాని అడిగింది. “ఆయన లోపలికి రాలేదేం? నా మీద కోపమా?” అని.

“అబ్బే, అదేం లేదు. బిజీగా ఉన్నట్టున్నాడు.” అన్నాడు జగపతి.

“కాదు లెండి. నాకు తెలుసు. అదేమిటో ఆయన తరహా నాకు నచ్చదు. పోన్లెండి. ఇప్పణ్నుంచి జాగ్రత్తగా ఉంటాను. ఎంతైనా మీ ఫ్రెండు. పిలవగానే పరిగెట్టుకు వస్తాడు. ఎప్పుడో వీలు చూసుకుని భోజనానికి పిలుద్దాం. అది సరే, ఇంతకీ ఏమన్నాడు?”

“ఏమీలేదు. అలసట వల్ల కళ్లు తిరిగేయి అన్నాడు.”

“అన్నాడా? నేను చెబుతూనే ఉన్నాను. ఎందుకొచ్చిన తాపత్రయమండీ ఇది? రచయితగా కావలసినంత

పేరొచ్చింది. కొత్తవాళ్లతో పోటీపడి రాయడానికి బుర్ర పాడుచేసుకోవడం ఎందుకు? మనకి పిల్లా, పాపా లేరు. మా నాన్న ఇచ్చిపోయిన ఆస్తే బోల్డంత ఉంది. నా పేర ఉంటేనేం? మీ పేర ఉంటేనేం? అనుభవించేది మనమిద్దరమే కదా. నా మాట విని కాస్త విశ్రాంతిగా ఉండండి." అంటూ ఆరాటపడింది భవాని.

అదయిన పది రోజులకు జగపతి మళ్లీ జబ్బు పడ్డాడు. మేడమీద భవాని నిద్రపోతూండగా రాత్రి పన్నెండు దాటాక ఎటాక్‌లా వచ్చింది. తన స్టడీ రూములో ఏదో సీరియల్ రాసుకుంటూండగా తొడల్లో పట్టేసినట్టుగా ఉంటే లేచి నిలబడ్డాడు. పొత్తి కడుపులో మంట. కళ్లు తిరిగినట్టయి వెంటనే కుర్చీలో కూలబడ్డాడు. రెండుచేతులా పొట్ట పట్టుకోబోయేడు కానీ తలమీద, మెడమీదా చెమట్లు పోయడంతో తుడుచుకోబోయేడు. అంతలోనే వాంతి వచ్చే ఫీలింగ్. కుర్చీ ఇటు తిప్పుకుని వేస్ట్‌బాస్కెట్‌లోకి భళ్లుమని కక్కుకున్నాడు. అలా ఎంతసేపయిందో తెలీదు.

కాస్సేపటికి తేరుకున్నాడు. నొప్పులు కాస్త తగ్గినట్టనిపించింది. తల ఎత్తబోయాడు. కానీ గదంతా తిరుగుతున్నట్టనిపించింది. గొంతులోంచి సన్నటి ధ్వని రాబోయింది. చేయి అడ్డుపెట్టబోతే నోట్లోంచి రక్తం వేళ్ల కంటుకుంది. అప్రయత్నంగా తల టేబుల్‌మీదకు వాల్చాడు. అతి కష్టం మీద టెలిఫోన్ అందుకుని డాక్టరు నెంబరు తిప్పగలిగేడు.

డాక్టరు వచ్చి బెల్లు కొట్టేదాకా భవాని లేవలేదు. ఆయనను చూస్తూనే తెల్లబోయింది. "ఏమయింది?" అంటూ. "మీ ఆయన పరిస్థితి ఏమీ బాగాలేదు. మీకు మాత్రం ఏమీ తెలియనట్టుగా ఉంది." అన్నాడు రఘునాథ్ పరుషంగా.

"ఆయన నన్ను పిలవనే లేదు. నాకేమీ తెలియదు. ఇంతకీ ఏమయింది?" అంది భవాని నొచ్చుకుంటూ. డాక్టరు సమాధానం చెప్పలేదు. విసురుగా జగపతి స్టడీ రూములోకి వెళ్లాడు. డాక్టరును చూస్తూనే జగపతి లేచి నిలబడబోయాడు కానీ తూలి పడిపోయాడు.

"నువ్వు కదలక." అంటూ రఘునాథ్ దగ్గరికి వెళ్లి అతన్ని పట్టుకుని సోఫా దాకా లాక్కొచ్చాడు. పడుక్కోబెట్టి భవానికేసి చూసాడు. ఆమె మొహం మీద క్రీము దట్టించి ఉంది. పల్చటి నైట్‌గౌన్, ఖరీదయిన పెర్ఫ్యూమ్, నిద్రమత్తు వదిలిందేమో కళ్లు విప్పార్చి చూస్తోంది. డాక్టరు తనకేసి చూడడం గమనించి బట్టలు సర్దుకుంటూ ఏదో అడగబోయింది. కానీ డాక్టరు ఆమె కా అవకాశం ఇవ్వలేదు. "కాస్త వేణ్ణీళ్లు, తువ్వాలు. గ్లాసులో మంచినీళ్లు" అన్నాడు అతి కటువుగా.

డాక్టరు గారు జగపతిని స్పృహలోకి తెచ్చేసరికి గంట పట్టింది. అంతసేపూ భవాని అక్కడే ఉండి సహాయం చేస్తూనే ఉంది. తెల్లవారురుఝామున మూడు గంటలకు జగపతి మామూలు మనిషయ్యేడనవచ్చు. థాంక్స్ చెప్పబోతూ ఉంటే వారించి "రేపు పొద్దున్న హాస్పటల్‌కి రా. టెస్టులు చేయించాల్సినవి ఉంటే చేయిద్దాం." అన్నాడు డాక్టర్ రఘునాథ్.

డాక్టర్ని పంపించి భవాని భర్త వద్దకు వచ్చి దిగాలుగా కూచుంది. "భయం వేసిందా, డార్లింగ్?" అన్నాడు జగపతి నీరసంగా నవ్వుతూ.

భవాని తన నైట్‌గౌన్ కొసతో అతని మొహం తుడిచింది. "మళ్లీ దాని గురించి బెంగ పెట్టుకోకండి. చెబితే వినరు. ఫోన్ మీ పక్కనే ఉంది కాబట్టి సరిపోయింది కానీ నాకు తెలియకుండానే అఘాయిత్యం జరిగిపోయేది. ముందు మీకు కావలసినది రెస్టు. వచ్చి పడుక్కోండి." అంటూ అతన్ని పడకగదికి తీసుకెళ్లింది.

మర్నాడు పొద్దున్న ఎనిమిదిన్నరకు డాక్టర్ రఘునాథ్ విజిట్‌కి వచ్చేటప్పటికి జగపతి నిద్రలేచాడు. కానీ చాలా అలసటగా ఉన్నాడు. ఇంజక్షన్ చేయించుకుని ఒళ్లెరగకుండా పడి నిద్రపోయాడు మళ్లీ. మిట్టమధ్యాహ్నానికి మెలకువ వచ్చింది. నీరసం ఉన్నా మనస్సులో హుషారుగా అనిపించింది. గడ్డం గీసుకుని. స్నానం చేసి బట్టలు వేసుకుంటూండగా భవాని వచ్చింది కిచెన్‌లోంచి. "మీరు లేచినప్పుడు నన్ను పిలవరేం? ఇలాగే ఏదో చేసి కొంపదీస్తారు.' అంటూ చివాట్లేసింది. "భయపడక. నేను పూర్తిగా

రికవర్ అయ్యేను. వెళ్లి ఓ పెగ్ వేసుకొస్తే మామూలు మనిషినయిపోతాను. నిన్నరాత్రి బకాయి తీర్చేస్తాను." అన్నాడు జగపతి భవాని బుగ్గగిల్లుతూ.

"సిగ్గులేకపోతే సరి. అతివృష్టి, అనావృష్టి అంటారు దీన్నే. ఈ మధ్యదాకా ఏమయిపోయిందో ఈ ప్రేమ?" అంది అలక నటిస్తూ.

"మబ్బు విడిచిన ఎండ ఎలా ఉంటుందో తెలియదా? తెలియకపోతే చూపిస్తా పట్టు." అంటూ ఆమెను దగ్గరకు లాగి ముద్దాడబోతూండగా ఫోన్ మోగింది. "కబుర్లు పెట్టుకు కూచోకండి. భోజనం వడ్డించేస్తున్నాను. చల్లారిపోతుంది." అంటూ గదిలోంచి వెళ్లిపోయింది భవాని.

"అయితే నిద్రలేచావన్నమాట. అలాగే శాశ్వతంగా కునికేస్తావనుకున్నాను." అన్నాడు డాక్టరు రఘునాథ్ ఫోన్లో.

"నువ్వొకడివి అడ్డుపడ్డావుగా. ఇప్పుడు భోజనానికి అడ్డుపడ్డావంటే మాత్రం మా ఆవిడ ఊరుకోదు." అన్నాడు జగపతి వెక్కిరింతగా.

"భోజనం చేయలేదు కదా" అంటూ ఆదుర్దాపడ్డాడు డాక్టరు.

"ఏం?"

"నేను నిన్ను పరగడుపునే టెస్ట్ చేయాలి. వెంటనే నా హాస్పటల్‌కి రా."

డాక్టర్ బలవంతం వల్ల వెళ్లక తప్పలేదు. భవాని వరండాలో వెయిట్ చేస్తూండగా డాక్టరు జగపతి నాలుక, నాడి అన్నీ పరీక్షించాడు. వంగి కాగితం మీద రాసేటప్పుడు "ఇదిగో జగపతీ, నీ తాలూకు సామాను ఒకటుంది ఇక్కడ. వెళ్లేటప్పుడు పట్టుకెళ్లు." అన్నాడు ఓ మూల చూపిస్తూ. అది వేస్ట్ పేపరు బాస్కెట్!

"అదెందుకు తెచ్చావు?" అన్నాడు జగపతి విస్తుపోతూ.

"రచయితవి. ఆ మాత్రం ఊహించలేవా? నువ్వు వాంతి చేసుకున్న పదార్థం పరీక్షించాలంటే దాంట్లోనే ఉంది. అది మెటల్‌ది కాబట్టి నా పని సులభం అయ్యింది. మీ ఆవిడ లోపలికి వెళ్లగా చూసి నా కార్లో పెట్టేసుకుని తెచ్చి టెస్టు చేసాను."

జగపతి అయోమయంగా చూసాడు. "ఈ మిస్టరీ ఏమిటి? అసలు నీ ఉద్దేశ్యం ఏమిటి? ఈ ఇన్వెస్టిగేషనేమిటి?" అన్నాడు ఆందోళనగా.

"అవన్నీ క్రమంగా నీకే తెలుస్తాయిలే. నిన్న ఏం తిన్నావు అది చెప్పు ముందు. ఇంట్లోనే తిన్నావా? బయటా?"

"ఇంట్లోనే. రాత్రి కాస్సేపు ఎక్కువ మేలుకోవాలంటే భవాని సూప్ చేసిచ్చింది. అది ఇచ్చేసి వెళ్లి పడుక్కుంది. కానీ దానివల్ల ఇంత ఉపద్రవం.."

"..సూప్‌తాగాక ఒక గంటకు నీకు వాంతి వచ్చింది. దాంట్లో చాలాభాగం ఈ బాస్కెట్‌లో ఉంది. ఉన్నదాన్ని ఎనలైజ్ చేసి చూసినా దాని ప్రకారం నువ్వు పెద్ద మొత్తంలో ఆర్సెనిక్ తీసుకున్నట్టు తెలిసింది." అన్నాడు డాక్టర్ గంభీరంగా.

జగపతి మొహం పాలిపోయింది. ఆర్సెనిక్ ఎంతటి భయంకరమైన విషమో అతనికి తెలియనిది కాదు. "పెద్దమొత్తంలో కూడా అంటున్నావు. నా పొట్టలోకి ఎలా వచ్చింది? కూరగాయల మీద ఎరువులు స్ప్రే చేస్తున్నారుగా ఈ మధ్య. వాటిల్లో..."

"అది కాదు. ఇంకో విషయం గుర్తుంచుకో. పది రోజుల క్రితం కూడా నీ పై జరిగినది విషప్రయోగమే. ఈ సారి డోస్ ఎక్కువైంది. అంతే తేడా." కాస్త ఆగి నెమ్మదిగా అన్నాడు డాక్టర్. "...రెండుసార్లూ నువ్వు తిన్నది ఇంట్లోనే!"

డాక్టర్ సూచిస్తున్నదేమిటో అర్థం చేసుకోలేనంత మూర్ఖుడు కాదు జగపతి. "నువ్వు చెప్పదలచినది సూటిగా చెప్పు. ఒకవేళ నా భార్యే నన్ను విషప్రయోగంతో చంపుదామని చూస్తోందని అన్నావో, నీ

నాలిక పీకేస్తాను. మధ్యలో కాస్త కలతలు వచ్చాయన్నమాట నిజమే. ఆమెకు నా మీద అనుమానం వచ్చిందన్నమాటా నిజమే. కానీ నన్ను చంపేటంత నీచురాలు కాదామె. నువ్వంటే ఇష్టం లేదు కదాని ఆమె మీద అభాండాలు వేయడం మొదలెడితే జన్మలో నీ మొహం చూడను. అంతేకాదు ఈ విషయం నువ్వు పోలీసులకు చెప్పే సాహసం చేస్తే నిన్ను చంపడానికి కూడా వెరవను. అసలు ఆర్సెనిక్ ఎక్కడ దొరుకుతుంది భవానికి?"

"మీ ఇంట్లో చూసాను, గులాబీ మొక్కల ఎరువు..."

"కొన్నది తనే కావచ్చు. కానీ తెమ్మన్నది నేను." అంటూ అరిచాడు జగపతి.

"నువ్వొకందుకు తెమ్మంటే, ఆమె మరో అందుకు తెచ్చి ఉండవచ్చు." అన్నాడు డాక్టర్ నిర్లిప్తంగా.

జగపతికి వెర్రికోపం వచ్చింది. ఛీత్కారంగా డాక్టర్ కేసి చూసి "నీ మొహం చూస్తేనే పాపం" అంటూ వచ్చేసాడు.

కానీ డాక్టర్ మొహం చూడాల్సి వచ్చింది జగపతికి, పదిహేనురోజులు తిరక్కుండానే. అతనూ సుందరం గారూ ఈవెనింగ్ వాక్ నుండి తిరిగివచ్చేసరికి భవాని హాల్లో నేలమీద పడివుంది. కదలకుండా, మెదలకుండా. నాడి అందడం లేదు. ఇక గత్యంతరం లేక డాక్టర్ రఘునాథ్‌ని పిలవవలసి వచ్చింది.

డాక్టర్ వచ్చి పెదవి విరవడంతో బాటు టీపాయ్ మీద ఉన్న కాఫీ కప్పుల్లో అడుగున ఉన్న పదార్థాన్ని పరీక్షించాడు. "వాక్‌కి వెళ్లబోయే ముందు నువ్వూ మీ ఆవిడా ఫీ ఇద్దరూ తాగినది వీటిల్లోనే కదూ. ఒకదాంట్లో విషం ఉంది. మరో దాంట్లో లేదు. నీ భార్య నీ మీద మళ్లీ విషప్రయోగం చేయబోయింది. కానీ పాపం చివరిక్షణంలో పొరబాటు పడింది. కాఫీ తాగబోతూంటే ఎవరైనా వచ్చారా?"

"అవును సుందరం గారు పిలిచారు."

"ఆ హడావుడిలో మంచి కప్పు నీ కిచ్చి, అనుకోకుండా విషం కప్పులోంచి తను తాగేసింది. గంటయ్యేసరికి ప్రాణాల మీదకు వచ్చింది. నువ్వు ఇంట్లో లేవు కాబట్టి కాపాడేవారు లేరు. తను చేసిన పనికి దేవుడు సరైన శిక్ష విధించాడు."

జగపతికి పట్టరాని దుఃఖం వచ్చింది. డాక్టరును పట్టుకుని ఏడ్చాడు. "నిన్ను అనుమానించినందుకు క్షమించు. భవాని ఇలాటిదని కలలో కూడా అనుకోలేదు. ఇప్పుడు నా పరువు తీసేసింది. ఇదంతా పేపర్లో వస్తే.."

"నువ్వు దాని గురించి భయపడక. లాస్ట్‌టైమ్ విషప్రయోగం జరిగినప్పుడే నువ్వు వద్దన్నా నేను పోలీసు సూపర్నెంట్ ఒకాయనకు ఇదీ సంగతని చెప్పాను. హెచ్చరించాను కూడా, నీకేదైనా జరిగితే ఆమెను గట్టిగా అడగమని. చివరికి తను తీసుకున్న గోతిలో ఆమే పడింది. నీ పరిస్థితి అర్థం చేసుకుంటాడాయన, కేసూ, గీసూ లేకుండా చూస్తాడు. నేనూ నేచురల్ డెత్ అని రాసి ఇచ్చేస్తాను." అన్నాడు డాక్టర్ సానుభూతిగా. జగపతి అతన్ని పట్టుకు ఏడ్చాడు.

మూడువారాల తర్వాత గానీ అతని మొహం మీద చిరునవ్వు మొలవలేదు. అదీ ఊటీలో జూనియర్ ఆర్టిస్ట్ కుమారి అతన్ని అల్లుకుపోతూ "ఇప్పణ్నుంచి నా చేత కథలు రాయించండి. మీ ఆవిణ్ని అడ్డు తొలగించుకుని ఆవిడ ఆస్తిని, నా అందాన్ని ఎలా కొల్లగొట్టాలో బ్రహ్మాండమైన అయిడియా చెప్పినది నేనేగా" అన్నప్పుడు.

"అయిడియా చెప్పడానికేంలే. రెండోసారి డోసు ఎక్కువైపోయింది. కాస్త ఉంటే నీ కౌగిలిలో కాదు స్వర్గంలో రంభ కౌగిలిలో తేలేవాణ్ని." అన్నాడు జగపతి కుమారిని ఆక్రమిస్తూ.